

Velen van ons hebben niet alleen te maken met het probleem van seksuele gerichtheid. Ook allerlei andere vragen dringen zich soms aan ons op: hoe richt je je leven in als een huwelijk niet voor je is weggelegd? Hoe ga je dan met je gevoelens om? Onderstaand getuigenis geeft ons een openhartig beeld van de strijd en de zegeningen die het alleenzijn met zich meebrengt.¹

Alleenstaand...

- een getuigenis

door Ine Wildschut

Eenpersoons

Nog niet zo heel lang geleden was het gewoon dat jongeren thuis bleven wonen, totdat ze gingen trouwen. Heel letterlijk: vader en moeder verlaten om je man of vrouw aan te hangen. Het was normaal dat je trouwde en als je op je dertigste nog alleen was, werd er enigszins meewarig naar je gekeken. Tijden veranderen. Jongeren blijven niet meer zolang thuis wonen. Ze gaan rond hun twintigste op kamers, omdat ze gaan werken of studeren. De vrijheid trekt: je eigen leven invullen.

Het aantal alleenstaanden groeit. Sommigen die vroeg het huis uit gaan, blijven hun verdere leven alleen wonen. Een partner overlijdt of een relatie wordt verbroken, waardoor mensen weer alleen komen te staan. Momenteel bestaat circa eenderde van de huishoudens uit eenpersoonshuishoudens.

Vrijheid en eenzaamheid

Alleenzijn. Soms is het heerlijk, je geniet van de vrijheid: gaan en komen wanneer je wilt, je eigen keuzes maken, geen verantwoording hoeven afleggen, zelf beslissen over je geldbesteding, je vakantiebestemming, de manier waarop je je huis inricht. Alleenzijn. Soms is het vreselijk. Je vindt het zwaar: altijd in een leeg huis thuis komen, alleen eten, alleen slapen, alleen opstaan, met niemand de kleine en de grote dingen van het leven kunnen delen, alleen beslissen over je geldbesteding, de inrichting van je huis.

Het alleenstaand-zijn heeft zowel voor- als nadelen. Meestal houden die elkaar redelijk in evenwicht. Vrijheid en eenzaamheid: het zijn twee kanten van dezelfde medaille.

Familie

Ruim 35 jaar geleden ben ik zelfstandig gaan wonen. Alleen. En nu woon ik nog steeds alleen. Het was geen bewuste keuze alleen te blijven. Ik hoopte dat ik gewoon zou trouwen. Ik had heel graag kinderen gekregen. Maar nu het zo gelopen is, betekent dat niet dat mijn leven er één is van gemiste kansen. Er is veel dat mijn leven echt zinvol maakt. Ook al heb ik dan geen man en kinderen (en zal ik in de toekomst ook kleinkinderen missen), ik heb veel waardevolle relaties.

¹ Dit artikel is in februari 2003 verschenen in De Oogst, maandblad van de Stichting Tot Heil des Volks.

Natuurlijk is daar mijn familie, het gezin waaruit ik kom. Mensen, die er mijn hele leven zijn geweest en waarmee ik me van nature verbonden voel. Meestal merk je daar niet zoveel van. We zijn allemaal heel verschillend, hebben allemaal ons eigen drukke leven. Maar in bijzondere situaties, zoals tijdens de ziekte en het overlijden van mijn vader, dan merk je dat je op een bijzondere manier met elkaar verbonden bent. We ontmoeten elkaar meestal bij mijn moeder, als ze jarig is of op andere 'gedenkdagen'. Als broers en zussen gaan we eigenlijk nauwelijks bij elkaar op bezoek. We weten oppervlakkig hoe het met de ander gaat.

Dat ik in mijn familie de enige christen ben, speelt daarbij een rol. Over geloof wordt in mijn familie eigenlijk niet gesproken. Dat is jammer.

Huisgezin van God

Soms mis ik de band met mijn familie wel, maar er zijn andere relaties voor in de plaats gekomen. Een bijzondere plaats om contacten te onderhouden is in het huisgezin van God. Het onderstaande lied kan me echt troosten als ik me eenzaam voel:

*Maar nu ben ik uw kind
nu mag ik wonen in uw huisgezin
en ik zal nooit meer eenzaam zijn
want, Vader, U bent altijd bij mij*

Het contact met de broeders en zusters in de gemeente is best wel positief. We staan als het nodig is voor elkaar klaar. Ik vind het fijn als Frans weer eens de ramen boven voor mij lapt, als Monique mij uitnodigt om een keer stampot te komen eten. Of als René weer eens wat aandacht geeft aan mijn tuin. Ik wil ook graag mijn steentje bijdragen bij een verhuizing. Ik stel graag mijn huis open voor gemeente-activiteiten. Met sommigen heb ik een goed contact, maar (te) veel broeders en zusters zie ik alleen maar tijdens de samenkomsten. Wellicht moet ik zelf wat actiever worden om mensen uit te nodigen voor een kopje koffie.

Zinvolle invulling

Werk is voor mij noodzakelijk om een zinvolle invulling aan mijn leven te geven en om in mijn levensonderhoud te voorzien. Gelukkig heb ik een leuke baan. Juist doordat ik alleenstaand ben, heb ik de kans gekregen om in mijn werk door te groeien naar een verantwoordelijke positie, wat mij veel voldoening geeft. Ik word gewaardeerd in wat ik doe en heb fijne collega's. Ik werk bij een christelijk instelling, waar ik ook veel echte christenen ontmoet. Dat geeft een extra dimensie aan het werk. Het is echter niet altijd gemakkelijk om als alleengaande het werk te combineren met alle andere dingen die je moet doen. Als je moe van je werk thuis komt, moet je nog boodschappen doen, eten koken, de huishoudelijke karweitjes opknappen. Daarnaast zijn er de activiteiten in de gemeente, waar je tijd en energie in wilt steken. En niet te vergeten: het onderhouden van sociale contacten. Als je alleen bent, moet je daar extra in investeren om niet echt eenzaam te worden.

Vrienden

Vrienden zijn buitengewoon belangrijk in mijn leven. Ik heb een aantal vrienden met wie ik vrij gemakkelijk een goed contact kan onderhouden. We zien elkaar met enige regelmaat. We brengen af en toe een weekend bij elkaar door. Ik had de afgelopen jaren vanwege ziekte minder tijd en energie om in deze vriendschappen te investeren en de kring is wel kleiner geworden. Daarnaast heb ik enkele echte, goede vrienden. Bij vrienden kan ik me thuis voelen, met vrienden kan ik lief en leed delen. Ze slaan een arm om me heen als ik eenzaam ben, ze troosten me als ik

verdrietig ben. Ik kan er binnenlopen zonder me op bezoek te voelen. Zij geven op een bijzondere manier zin aan mijn leven.

De beste Vriend

Het belangrijkste in mijn leven is mijn relatie met God. Ik moet toegeven dat deze soms teveel leek op mijn relatie met mijn familie: we horen bij elkaar, maar we spreken elkaar zelden. In geval van nood kan ik echter altijd een beroep op Hem doen, Hij laat me dan nooit in de kou staan. Gelukkig is het dat niet alleen. Meer en meer is God mijn meest intieme vriend, met wie ik al de geheimen van mijn hart kan delen. Hij is mij het meest nabij. Als ik vreugde of verdriet met vrienden wil delen, dan moet ik erheen gaan of de telefoon nemen. Maar God is er altijd. Heel direct, heel dichtbij. Dat ervaar ik de laatste tijd steeds meer. Hij is eigenlijk de Enige die de leegte in mijn leven echt kan vullen, als ik Hem maar die ruimte wil geven.

***Mijn Heer en God,
het leven is voor mij zo gelopen,
dat ik alleen leef.***

***Het is wel zo
dat ik soms blij ben met mijn vrijheid,
maar vaak drukt mijn alleen-zijn mij terneer
en dan vraag ik mij af,
wat er van mijn leven moet worden.***

***Dan bemerk ik,
dat U mij op een plaats hebt gezet,
waar U mij hebben wilt,
zoals ik ben,
met mijn gaven en mogelijkheden,
met mijn zwakheid en onvolmaaktheid,
in mijn uniek zijn,
dat U zó, en niet anders gewild hebt.***

***Laat mij zien,
dat mijn alleenstaand-zijn
geen eenzaamheid betekent.***

***Omdat ik vrij ben, kan ik veel doen.
Omdat ik alleen ben, kan ik voor velen wat
betekenen.
Omdat mijn liefde niet gebonden is,
kan zij zich aan velen wijden.***

***Zo kan mijn leven vervuld zijn,
wanneer ik het zelf aanneem en aandurf.***

Help mij daarbij.

Uit het boek 'Alleenstaand, een ander verhaal', A. Barth en A. van Dalen
Gotteslob, Katholisches Gebet- und Gesangbuch (Ausgab